

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5Co/244/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200430  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818200430.1

## Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne X. K., bytom V., C. XXXX/X, zastúpenej Mgr. Stanislavou Tichou, advokátka, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 2.792,16 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/1/2018-101 zo dňa 12. júla 2018, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %. Rozhodnutie právne odôvodnil § 40 ods. 1 až 3, § 43a ods. 1 až 4, § 44 ods. 1 až 3, § 46 ods. 1 a 2, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1 a 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou na súde dňa 29.01.2018 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa so žalovaným uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500033617 dňa 18.10.2013, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500027552 dňa 29.06.2013 a zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500062899 dňa 17.03.2014. Po preskúmaní predložených zmlúv dospel k záveru, že ich je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. V konaní nemal za preukázané, že by písomné návrhy - jednotlivé žiadosti o poskytnutie revolvingových úverov predložené dlžníkom (žalobkyňou) boli prijaté veriteľom (žalovaným), nakoľko prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Zo žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 18.10.2013, 18.10.2013, 29.06.2013 a 17.03.2014, čo bol formulár návrhu zmluvy, jednoznačne vyplýva, že dlžník mal vyplniť jednotlivé body, okrem bodu 6 predmetnej žiadosti. V bode 2 zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnené žiadosti o poskytnutie revolvingových úverov podpísané dlžníkom (žalobkyňou), sú návrhmi na uzatvorenie zmlúv o revolvingových úveroch. Podľa všeobecných podmienok dlžník má vyplniť do formulára - žiadosti požadovanú výšku úveru a dáva súhlas s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. žiadosti, pričom výška úrokovej sadzby a ročnej percentuálnej miery nákladov nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa ako dlžník predložila žalovanému formulárovú žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru z dňa 18.10.2013, 18.10.2013, 29.06.2013 a 17.03.2014 - t.j. v súlade s § 43a

Občianskeho zákonníka predložila návrhy na uzatvorenie zmlúv veriteľovi. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobkyňou). Žalovaný v bode 6. žiadosti zo dňa 18.10.2013, 18.10.2013, 29.06.2013 a 17.03.2014 (ktorý nemohol vyplniť dlžník pri podávaní žiadosti) uviedol iné údaje oproti návrhu v bode 5., nachádzajú sa tam iné údaje. Súd teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhov predložených žalobkyňou, ale za nové návrhy. Pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa v tomto prípade vyžadoval písomný návrh a písomné prijatie. Pokiaľ prijatie návrhu obsahovalo iný obsah, ako bol predložený návrh, išlo o nový návrh a dlžník, t.j. žalobkyňa mala možnosť takýto návrh buď prijať alebo neprijať. Keďže nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon, ide o neplatný právny úkon. Ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a teda všetkého, čo zaplatila žalovanému nad rámec poskytnutého plnenia. Čo sa týka spornej otázky premlčania predmetného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd poukázal na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne v rozsudku č.k. 5Co/68/2018 zo dňa 20.06.2018. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby sa tak datuje vzhľadom na podanie žaloby dňa 29.01.2018 tri roky späť (o bezdôvodnom obohatení sa žalobca dozvedel po konzultácii s právnu zástupkyňou dňa 20.09.2017). Žalobkyňa súdu žiadnym spôsobom nepreukázala úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie a teda nepreukázala plynutie desaťročnej subjektívnej doby (zrejme objektívnej, pozn. odvolacieho súdu). Pri posúdení premlčania nároku žalobkyne vychádzal z prehľadu zaplatených splátok priložených žalobkyňou k žalobe a zo skutočnosti, že žalobkyňa uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde dňa 29.01.2018. Platby žalobkyne potom na základe splátok splatných pred 29.01.2015 považoval za premlčané. Súd mal prehľadom splátok za preukázané, že k bezdôvodnému obohateniu žalovaného dochádzalo postupne platbami žalobkyne odo dňa 17.02.2015 a 03.02.2015, kedy žalobkyňa do dňa podania žaloby uhradila z titulu predmetných úverových zmlúv žalovanému celkovo sumu 4.149,57 eur. Nakoľko žalobkyni ako uvádza v žalobe bolo poskytnutých z titulu predmetných úverov suma 4.511,91 eur, čo nebolo v konaní sporným, a teda žalobkyni bola poskytnutá suma vyššia ako celkovo uhradila žalovanému v rámci objektívnej premlčacej doby, súd nároku žalobkyne ako nedôvodnému nevyhovel a žalobu v celom rozsahu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalobkyni z dôvodu jeho plného úspechu vo veci.

2. Žalobkyňa svojím odvolaním podaným včas napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietala, že podľa jej názoru, ako i názorov súdov v obdobných prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 21Co/72/2014), je objektívna premlčacia doba v danom prípade desaťročná, pretože konania vedúce k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Ak žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú praktiku, napr. v súvislosti s poplatkom za Dohodu o poskytnutí služby, ktorá reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočítava do RPMN a tak neumožňuje spotrebiteľom a teda aj žalobcovi prostredníctvom správne určenej RPMN porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, ďalej ak žalovaný opakovanie (nielen žalobcovi) poskytuje spotrebiteľom úver, pri ktorých dojednané úroky neprípustné presahujú (v rozpore s dobrými mravmi) mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových zmlúv a to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí (ale aj rozhodnutí Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách pri MS SR), ktoré konštatovali úžernícku výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezodplatnosť poskytnutých úverov žalovaného, o ktorých žalovaný musel vedieť (nakoľko bol účastníkom súdnych konaní) a dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok, je nutné považovať konanie žalovaného za vedomé a úmyselné konanie smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľov a aj žalobkyne. Má preto za to, že nárok žalobkyne nie je premlčaný, keďže objektívna desaťročná doba od poskytnutia úveru neuplynula. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku skonštatoval, okrem iného, že nedošlo k uzatvoreniu písomných zmlúv, tak je zo strany súdu nesprávne a alibistické odôvodnenie neuznania 10 ročnej premlčacej doby z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný vedel alebo mohol vedieť o tom, že sa bezdôvodne obohacuje, nakoľko nemohol predpokladať o niekoľko rokov zmenu legislatívy či zmenu rozhodovacej praxe súdov vo vzťahu k pravidlám poskytovania spotrebiteľských úverov. Poukázala na

rozhodnutie Okresného súdu Martin z 15.02.2011, sp.zn. 11C/52/2010 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II z 15.06.2010, sp.zn. 42Cb/282/2008, ktoré rozhodli už pred uzatvorením predmetných zmlúv o tom, že žalovaný vo formulárových zmluvách používa neprijateľné a teda neplatné zmluvné podmienky, resp. pre tieto dôvody je neplatná celá zmluva o úvere. Preto napriek zákazu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neobstojí argumentácia súdu uvedená v ods. 41 rozsudku. Nie je zrejmé, z akého dôvodu súd započítaval celkové plnenie žalobkyne uhradené žalovanému iba od 29.01.2015 voči sume istiny poskytnutej žalovaným žalobkyni, nakoľko súd na škodu žalobkyni nepriznáva žalobkyni splnenie povinnosti zaplatiť istinu úveru bez úrokov vykonanú pred 29.01.2015, čo je porušením ústavného práva vlastníť majetok a legalizoval bezprecedentne bezdôvodného obohatenie sa žalovaného. Žalobkyňa sa nedomáha z titulu neplatných zmlúv o úvere zaplata 4.149,57 eur, ako sa mylne domnieva súd, ale zaplata 2.792,16 eur. Ak zo strany žalobkyne došlo k plateniu splátok úveru, tak od začiatku platenia treba považovať vykonané úhrady za úhrady na istinu úveru bez úrokov a poplatkov a po ich zaplatení za plnenia bez právneho dôvodu. Z uvedených dôvodov preto ani odôvodnenie súdu v ods. 42 neobstojí a nárok žalobkyne je aj z tohto dôvodu plne dôvodný. Na záver navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že zaviazá žalovaného na zaplata 2.792,16 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 20.07.2017 do zaplata a prizná žalobkyni plnú náhradu trov konania.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď žalobu zamietol a uložil povinnosť nahradiť trovy konania žalovanému. V konaní žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný by sa úmyselne bezdôvodne obohacoval na úkor žalobkyne. Poukázal na odôvodnenie rozsudkov Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/530/2015, sp.zn. 14Co/637/2015, sp.zn. 16Co/746/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/516/2015. Na záver navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že sa pridriava odvolania v plnom rozsahu. Poukazuje na to, čo aj v konaní preukázala, že žalovaný už pred podpisom predmetných úverových zmlúv vedel, že jeho formulárové zmluvy sú po právnej stránke nesprávne a obsahujú nekalé zmluvné podmienky a vady, pre ktoré sú zmluvy bezúročné a bez poplatkov a preto sa nemôže vyhovárať, ako uvádza vo vyjadrení k odvolaniu, že sa o týchto vadách dozvedel až dodatočne, po podpise zmlúv. Ide o nepravdivé tvrdenia, ktoré vyvrátila doloženými právoplatnými rozsudkami súdov s pred dátumu uzatvoreniu úverových zmlúv.

5. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že popiera tvrdenia žalobkyne o preukázaní úmyslu bezdôvodne sa obohacovať na úkor spotrebiteľov. V tomto konaní pritom nebol vykonaný žiadny dôkaz o úmysle bezdôvodne sa obohatiť. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neuviedla a ani nepreukázala jedinú skutočnosť o vedomosti žalovaného o tom, že by mal získavať bezdôvodné obohatenie. Opätovne poukázal na rozhodnutia uvedené vo vyjadrení k odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd tak rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 CSP, keď v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

7. Podľa § 37 ods. 1 zákona Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

8. Podľa § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

9. Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

10. Podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je

však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

11. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že považuje za správny právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého treba uzatvorené zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500033617 zo dňa 18.10.2013, č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, č. 8500027552 zo dňa 29.06.2013 a č. 8500062899 zo dňa 17.03.2014 medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom (ďalej aj „Zmluvy o revolvingovom úvere“) považovať za spotrebiteľské zmluvy, na ktoré sa vzťahuje osobitná úprava spotrebiteľského práva a to vrátane zák. č. 129/2010 Z.z. z dôvodu, že žalobkyňa, na rozdiel od žalovaného, ktorého predmetom činnosti vyplývajú z obchodného registra je okrem iného „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“, pri uzatváraní zmlúv nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Takéto posúdenie právneho vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu spotrebiteľského nebolo v konečnom dôsledku v konaní ani sporné.

12. Následne sa odvolací súd ale nestotožňuje so záverom, ku ktorému dospel súd prvej inštancie a to, že nedošlo k platnému uzavretiu Zmlúv o revolvingovom úvere, z dôvodu, že Zmluvy o revolvingovom úvere ako prvá podpísala žalobkyňa, ktorá v bode 5. Zmlúv o revolvingovom úvere - „údaje o požadovanom revolvingovom úvere“, vyplnila údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podala teda podľa súdu prvej inštancie v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka návrhy na uzatvorenie Zmlúv o revolvingovom úvere, ktoré však podľa súdu prvej inštancie zo strany žalovaného neboli v celom rozsahu akceptované, pretože v bode 6. Zmlúv o revolvingovom úvere - „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ uviedol žalovaný iné údaje oproti návrhom v bode 5. Zmlúv o revolvingovom úvere, čo odôvodnil tým, že sa tam nachádzajú iné údaje a teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhov predložených žalobkyňou, ale za nové návrhy, pričom keďže nedošlo k uzatvoreniu zmluvy v písomnej forme tak, ako to pre jej platnosť vyžaduje zákon v súlade s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ide o neplatný právny úkon.

13. Z oboznámených listín vyplýva, že žalobkyňa dala žalovanému písomné návrhy na uzatvorenie Zmlúv o revolvingovom úvere na predtlačenej formulári žalovaného nazvanom Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. V týchto žiadostiach (bod 5. - údaje o požadovanom revolvingovom úvere) žalobkyňa uviedla požadovanú čiastku úveru, počet splátok úveru, ich výšku, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť, ročnú úrokovú sadzbu úveru, predpokladanú RPMN úveru i priemernú RPMN, poskytnutú čiastku revolvingu, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí zaplatiť, predpokladanú RPMN úveru po poskytnutí revolvingu a ročnú úrokovú sadzbu revolvingu. Súčasťou návrhov boli aj predtlačené zmluvné dojednania Zmlúv o revolvingovom úvere spoločnosti žalovaného. Žalobkyňa jednotlivé návrhy zmlúv podpísala dňa 18.10.2013, 18.10.2013, 29.06.2013 a 17.03.2014. Následne dňa 24.10.2013, 23.10.2013, 03.07.2013 a 19.03.2014 podpísal návrhy zmlúv aj žalovaný, ktorý do predtlačenej formulárov Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere v bode 6. uviedol údaje o schválenom revolvingovom úvere, poskytnutú čiastku úveru (úverový limit), splatnosť úveru (počet splátok), ich výšku, celkovú čiastku, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť, poskytnutú čiastku revolvingu, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť, ročnú úrokovú sadzbu úveru/revolvingu, RPMN úveru i priemernú RPMN, vrátane predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, ročnú úrokovú sadzbu úrokov z omeškania.

14. Odvolací súd po preskúmaní tejto časti veci je toho názoru, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti zmluvy o úvere, resp. o tom, že takáto zmluva nevznikla, neobstojí. V prvom rade je potrebné uviesť, že ak podľa záverov súdu prvej inštancie nedošlo k riadnej akceptácii návrhu zmluvy o úvere a zmluva preto nevznikla, sú všetky ďalšie úvahy súdu o jej prípadnej neplatnosti pre nedodržanie písomnej formy chybné. Ak zmluva nevznikla, pretože návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy nebol zo strany žalovaného bezvýhradne akceptovaný, potom nemožno uvažovať o neplatnosti nejakej zmluvy pre nedostatok jej písomnej formy, pretože žiadnej zmluvy niet. K takýmto úvahám, o neplatnosti zmluvy pre nedostatok písomnej formy, by súd mohli priviesť len zistenia, že popri písomnom, vadnom kontraktačnom procese prebehol aj iný, bezvadný kontraktačný proces /v zmysle bezvýhradnej akceptácie návrhu/, pri ktorom bola vôľa strán prejavovaná výslovne v ústnej forme alebo konkludentným spôsobom, ktorého výsledkom bolo uzatvorenie zmluvy o úvere, avšak nie v písomnej forme. Takéto skutočnosti však z vykonaného dokazovania nevyplývajú.

15. Z vykonaného dokazovania mal odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie za to, že žalobkyňa na vopred predpripravených formulároch žalovaného navrhla tomuto uzatvorenie Zmlúv o revolvingovom úvere, keď vo formulároch vypísala údaje o požadovanom úvere /bod 5./ a žalovaný tieto jej návrhy v bode 6. akceptoval a to bezvýhradne, keď jeho akceptácia je zhodná s návrhom žalobkyne pokiaľ ide o výšku úveru, výšku a počet splátok úveru, úrokovú sadzbu úveru, čo vyplýva z jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500033617 zo dňa 18.10.2013, č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, č. 8500027552 zo dňa 29.06.2013 a č. 8500062899 zo dňa 17.03.2014. Účastníci sa tak dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

16. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný v bode 6. jednotlivých žiadosti uviedol iné údaje oproti návrhu v bode 5. je všeobecným vágnym tvrdením a bezprostredným vzájomným posúdením vyplnených údajov možno dospieť iba k záveru, že nezhadu možno identifikovať v časti uvedenia RPMN. Za právne irelevantnú, pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi stranami sporu, považuje odvolací súd skutočnosť, že žalovaný pri prijatí návrhov žalobkyne na uzatvorenie zmlúv napísal do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/ údaj o RPMN úveru líšiaci sa od tých, ktoré uviedla vo svojich návrhoch na uzatvorenie zmlúv žalobkyňa. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamená, že žalovaný prijal návrhy žalobkyne na uzatvorenie zmlúv so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že odmietol návrhy na uzatvorenie zmlúv, adresoval žalobkyňu nové návrhy, ktoré však potom neboli žalobkyňou prijaté a preto medzi stranami nedošlo k uzatvoreniu zmlúv.

17. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.

18. Je teda zrejmé, že súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu zmlúv o spotrebiteľskom úvere, resp. že sú tieto pre nedodržanie písomnej formy neplatné. Dôsledkom toho bol potom aj nesprávny, resp. predčasný právny záver súdu prvej inštancie, že v spore uplatnený nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenie je daný z dôvodu podľa § 457 Občianskeho zákonníka.

19. Podľa § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

20. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Obsahom práva na spravodlivý proces je okrem iného právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a právo na preskúmanie rozhodnutia. O porušenie práva na spravodlivý proces pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

22. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického,

jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 191 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní vôbec nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

23. Bez náležitého odôvodnenia nemôže preskúmací orgán vyhodnotiť správnosť právneho posúdenia veci. Účelom odôvodnenia je nielen preukázať správnosť rozhodnutia, ale je to aj prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia bráni opravnej inštancii vôbec posúdiť jeho správnosť. Odôvodnenie prispieva k napĺňaniu princípu právnej istoty. Znakom právneho štátu je totiž vytváranie istoty aj pri uplatňovaní zákonov štátnymi orgánmi. Aby rozhodnutie mohlo plniť svoje funkcie, je nevyhnutné, aby účastníci našli v odôvodnení rozhodnutia presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty. Ak sa účastník konania nedozvie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, súdne konanie nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka svojej poctivej argumentácii a presvedčivosti.

24. Pokiaľ ide o ďalšiu časť odvolaním napadnutého rozsudku a to posúdenia nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, tu odvolací súd konštatuje, že vyslovené závery súdu prvej inštancie v bode 41 a 42 odôvodnenia neumožňujú odvolaciemu súdu riadny prieskum ich vecnej ne/správnosti. Odvolaciemu súdu nie je na tomto mieste jasná a zrozumiteľná právna úvaha, ktorá viedla súd prvej inštancie k určaniu začatia plynutia objektívnej premlčacej doby tri roky späťne odo dňa podania žaloby (29.01.2018), t.j. ku dňu 29.01.2015. Takýto záver nie je ničím bližšie odôvodnený a pokiaľ bol aj naviazaný na predchádzajúcu úvahu vyplývajúcu z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 5Co/68/2018 zo dňa 20.06.2018 z ktorej vychádzal súd prvej inštancie, uvedené z neho nevyplýva. Súd prvej inštancie v konečnom dôsledku teda neozrejmil aký súvis má stanovený začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby s okamihom podania žaloby a aká je jeho spojitosť s dĺžkou objektívnej premlčacej doby, ktorá má vplyv na žalobkyňu uplatnené plnenie, keď podľa súdu prvej inštancie dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného práve postupne platbami žalobcu odo dňa 17.02.2015 a 03.02.2015. Právna konštrukcia aplikácie premlčania musí tiež zohľadniť a v nadväznosti vysvetliť aj subjektívny prvok premlčacej doby. Z odôvodnenia nevyplýva z akého dôvodu sa súd prvej inštancie priklonil k záveru o nadobudnutí vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia po konzultácii s právnou zástupkyňou dňa 20.09.2017 a či k nadobudnutiu tejto vedomosti nedošlo už skôr a tiež prečo neprihliadol na plnenia žalovanej vykonané pred 29.01.2015 a do úvahy vzal iba plnenia vykonané po tomto dátume, čím odôvodnil záver o dôvode zamietnutia žaloby, keď žalobkyňa mala do dňa podania žaloby uhradiť z titulu predmetných úverových zmlúv žalovanému celkovo sumu 4.149,57 eur a žalobkyňa mala byť poskytnutá vyššia suma, vo výške 4511,91 eur, ako celkovo uhradila žalovanému v rámci objektívne premlčacej doby.

25. Na základe týchto záverov preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

26. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyvodí z vykonaného dokazovania nové skutkové zistenia a právne závery ohľadne uzatvorenia predmetných spotrebiteľských zmlúv medzi stranami a o platnosti takýchto zmlúv /súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu/, a výsledky doposiaľ vykonaného dokazovania posúdi podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov s ohľadom na žalobkyňu v žalobe tvrdené dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov, námietku premlčania uplatnenú žalovaným a režimu prípadného bezdôvodného obohatenia so zreteľom na vzájomné plnenia strán sporu.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).